

Hedvičin Pašík

Hedvika pomáhala Kubovi se čtením celé pololetí. Čím blíží ji poznával, tím líp rozuměl tomu, proč se s ní celá třída chce kamarádit.

Krom toho, že byla hrozně chytrá a dostávala samé hezké známky a měla tak krásný hlas, že na školních besídkách zpívala sóla, byla Hedvika jedna z nejlepších gymnastek v celé zemi. Jednou byla v televizi a dvakrát o ní psaly noviny. Jejím velkým snem bylo soutěžit na olympiádě. Něco z toho Kubovi řekla sama, zbytek se doslechl od ostatních.

Hedvika nebyla nafoukaná, i když byla slavná. Jednou Kubovi ukázala modřiny, co se jí udělaly, když spadla z kladiny. Gymnastika byla podle všeho děsná dřina. Hedvika vyprávěla Kubovi, že musí pořád a pořád vyhrávat. Dokonce ani druhé místo nestačí. Nemůže si dovolit prohrát, jestli se chce dostat na olympiádu.

Potom jednoho dne přišla na hodinu čtení a byla celá

divná. Oči měla zarudlé a nateklé, a když pozdravila, znělo to jako zakrácání.

Kuba ji měl sice hrozně rád, ale stejně se před ní ještě pořád trochu styděl.

„Ty jsi... ty jsi prohrála?“ zašeptal. Vzpomněl si, že měla o víkendu těžké závody. Zavrtěla hlavou.

„Nejela jsem tam.“

„Ty jsi byla nemocná?“ zajímal se Kuba.

Hedvika znovu zavrtěla hlavou.

Přečetli další stránku z Kubovy knížky. Pak se na stránce rozpila velká slza.

„Máma odešla od táty,“ zašeptala Hedvika.

Pak se schovala za Kubovu knížku a všecko mu pověděla.

Maminka jí řekla, aby se sbalila, a pak ji odvezla do nějakého cizího bytu, dokud byl táta ještě v práci. Hedvika nevěděla, kdy ho zase uvidí. Stýskalo se jí po něm. To on ji obvykle vozil na gymnastické závody. Máma jí vysvětlila, že už tatínka nemiluje.

„Oba chtějí, abych s nimi bydlela,“ šeptala Hedvika Kubovi. „Já nevím, co mám dělat.“

Když hodina čtení skončila a Hedvika se vrátila do své třídy, Kuba přemýšlel, proč mu všechny ty tajné, důvěrné věci pověděla. Napadlo ho, že je možná takový její Pašík. Moc jí toho sice neřekl, ale všemu rozuměl.